

Két sírva vigadó citrom a Vidámparktól

Izgatottan teszem be a lejátszóba az új Vidámpark-albumot. Őz Zsolt és (épp aktuális) zenekara hat év után készített új lemezt. Vajon olyan lesz, mint a régié? Vajon lesz olyan, mint a régié?

Az elején (**Nyári duett**) máris megnyugszom: Őz hangja kicsit „bölcse-öregemberesebb”, de a többi a szokásos: sanzonos, szívhez szóló (ez esetben ez nem negatív jelző!) dallamok, nagyon eltalált – zongora-soundra hajazó – billentyűfutam, és mindezekhez remekül passzoló szövegek. Ilyen erős kezdés után lesz-e elég szufli, lesz-e ilyen izmos a folytatás?

A **Mindenki táncol** meggyőző, hogy igen. Sőt, már az is érezhető, hogy zeneileg még tökösebb, populárisabb is a termék, mint a korábbiak. Ha nem Magyarországon élnénk, ezt a dalt rádiók is játszanák.

Őz szövegeihez, sajátos hangjához remekül passzolnak a Papócsi által kreált szönyegek, ez a harmadik dal izgalmas billentyűfutamainál végleg bebizonyosodik; és a Könyörtelen elején éri el a csúcspontját. A nyitódal mellett ki kell emelni a címadót is: a **Két citromban** nagyon-nagyon elkapták a hangulatot...

És az, hogy Őzike és Papócsi ennyire összhangban vannak, igen jó hír, ha figyelembe vesszük, hogy ők a mai Vidámpark alapemberei... Emellett a borítót böngészve kiderül a lemezen közreműködők impozáns listája is (rajta pl. Lovasi András - Kispál vagy épp Kiss Tibor - Quimby), de természetesen nélkülük ugyanennyire megállná a helyét a produkció.

Ha nagyon kell rosszat írni, azt mondom: néhány dal hasonlít egymásra: egyszerűen (akkordbontásos gitár + ének) felépített verse-részek, majd bombaként berobbanó refrének. Na bumm. Mivel jó kis dalok, hát, ezt a problémát elnézhetjük.

Abba nem mennék bele, hogy a szövegek, a dalok mennyire tükrözik Őz közelmúltját, hogy a lemezt hallgatva mennyire kapunk lenyomatot a betegségekkel, alkohollal való küzdelemmel (vagy békés együttéléssel) terhelt időszakról – nem ez az érdekes; a „mit akart ezzel kifejezni a költő?” kérdést ezúttal is ugorjuk át.

Számomra az a lényeg, hogy amit kaptam, az ugyanaz (vagy még jobb), mint amit eddig a Vidámpark nyújtott számomra. Máshoz nem hasonlítható dallamok, egyedi szövegek. Amilyenek régen is voltak. Hiszen megmaradt a Vidámpark dalok egyik legfontosabb ismérve: az őszinteség. Ilyen zenéhez írt ilyen típusú szerelmes szövegek (vagy fordítva?) bármely más előadó szájából hamisnak hangzanának. Őznek mázlija van, neki jól állnak, neki elhisszük.

Ha megvan a (valamiért alternatívnak nevezett) rockzenében a mi kis népünk állandó jelzője, lásd: sírva vigadó, vagy: édes-bús, hát akkor az a Vidámparknak köszönhetjük. Köszönjük!

-meat-

[2007.08.31.]